

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἀνθρώποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Αριθμὸς τεύχους 16 • Μάϊος 2020

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

- **Κείμενο Α':** ...ὄχι ὀμπρέλλα...
Ἀσφαλεῖς μέσα στὴν Ἀγκαλιά Του
- **Κείμενο Β':** «Τόπος Συνάντησης»
Ἡ καρδιά: τὸ πνευματικὸ κέντρο τοῦ προσώπου
- **Κείμενο Γ':** Ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ Θεοφιλῆς μέριμνα γιὰ τὴν Ἀγάπη
- **Κείμενο Δ':** Ἐλεημοσύνη ...καὶ νὰ προσκυνοῦμε τὸν πτωχό!...
- **Κείμενο Ε':** Διδαχὲς π. Εὐμενίου Ταπεινός - Ὑπερήφανος
- **Κείμενο ς':** Νηστεία Ὁ Ἄγγελος τῆς Τετάρτης καὶ Ὁ Ἄγγελος τῆς Παρασκευῆς
- **Κείμενο Ζ':** Μυστικὸ τοῦ Οὐρανοῦ Ἡ πρώτη θέση στὸν Οὐρανὸ
- **Κείμενο Η':** Τελωνικὸν ἦθος Ἡ χαρισματικὴ προσευχὴ
- **Κείμενο Θ':** Φοβερὸ Ἀμάρτημα «Πικρίαν ἔσπειρας...»
- **Κείμενο Ι':** Ὁμολογία τοῦ πονηροῦ πνεύματος Ἰερὰ Ἐξομολόγησις
- **Κείμενο ΙΑ':** Στάρετς τῆς Ὀπτίνα Μελέτη Ἰερῶν Κειμένων
- **Κείμενο ΙΒ':** Ἀγνότης Ἡ Θεοτόκος βραβεύει
- **Κείμενο ΙΓ':** Ἡ Εὐχὴ τοῦ Ἰησοῦ Δῶρο τῆς Θεοτόκου

Ἀσφαλεῖς μέσα στὴν Ἀγκαλιά Του

...ὄχι περιστασιακὴ μαγικὴ ὀμπρέλλα...*

Ένας Τοῦρκος ἀξιωματικὸς, βαρεῖα ἀρρωστος, ἔστειλε στὸν Ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλὸ († 1779) μιὰ λεκάνη μὲ νερό, γιὰ νὰ τὴν εὐλογήσει, ὥστε νὰ τὴν πιεῖ ὡς φάρμακο.

Ὁ Ἅγιος, κάνοντας σωστὴ διάγνωση, τοῦ πρότεινε κάποιον ἄλλο φάρμακο, πολὺ ἀκριβότερο:

«**Θὰ σοῦ εὐλογήσω**, τοῦ λέει, **τὸ νερὸ μὲ δυὸ προϋποθέσεις: α)** νὰ σταματήσεις νὰ μπεκροπίνεις, καὶ **β)** νὰ δώσεις ἐλεημοσύνη τὸ 1/10 τῆς περιουσίας σου».

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Ἅγιος εἶπε στὸν Τοῦρκο: **α)** δὲν εἶμαι μάγος [γιὰ νὰ σὲ θεραπεύσω μηχανικὰ καὶ αὐτόματα], καὶ **β)** ἂν θέλεις νὰ γίνεις ΚΑΛΑ (μὲ κεφαλαῖα), ἀγωνίσου ἐσὺ ὁ ἴδιος νὰ ἐλευθερωθεῖς ἀπὸ τὰ τυραννικὰ ἀφεντικά πού λέγονται «πνεῦμα φιληδονίας» καὶ «πνεῦμα φιλαργυρίας». Ἐτσι θὰ γίνεις καὶ «καλὰ» (μὲ μικρά), δηλαδὴ θὰ θεραπευθεῖς ἀπὸ τὴν ἀρρώστια.

Ὁ Τοῦρκος ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ κάνει αὐτὰ πού τοῦ ζήτησε ὁ Ἅγιος, καὶ μόνο τότε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς τοῦ ἔστειλε τὸν Ἀγιασμό.

...Ἐπομένως, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὰ ἁγιαστικά Της μέσα δὲν πρέπει νὰ τὰ βλέπουμε σὰν μιὰ «ὀμπρέλλα» πού θὰ τὴν χρειαζόμαστε μόνο «ὅταν βρέχει». Τὴν Ἐκκλησία ὀφείλουμε νὰ τὴν ἀναζητοῦμε σὰν τὸν χῶρο, ὅπου ἐργαζόμενοι σταθερὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν γνωρίζουμε καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾶμε κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Μόνο μὲ μιὰ τέτοια συνειδητὴ καὶ σταθερὴ σχέση μὲ τὸν Θεὸ μπορούμε νὰ νιώθουμε ἀσφαλεῖς μέσα στὴν Ἀγκαλιά Του, καὶ δυνατοὶ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίζουμε νικηφόρα κάθε δαιμονικὴ ἐνέργεια καὶ ἐπιβουλή.

(*) Βλ. <https://www.imoph.org/pdfs/2020/05/09/20200509aMagiki-omprella.pdf> • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Τόπος Συνάντησης»

Ἡ καρδιά τὸ πνευματικὸ κέντρο τοῦ προσώπου *

Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου» (Λουκ. κ' 27).

Ὁ Χριστὸς ἀνέφερε πρώτη τὴν καρδιά στὴν ἐντολή Του ὄχι τυχαῖα. Ἡ καρδιά εἶναι τὸ πλεον προσωπικὸ ὄργανο τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἐγκέφαλος καὶ ἡ διάνοιά μας ἀντανακλοῦν μὲ τὸν δικό τους τρόπο τὴν κατάσταση τῆς καρδιάς· ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, οἱ λογισμοὶ προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά (Ματθ. ιε' 19· Μάρκ. ζ' 21).

«Οἱ ιδέες μας, τὰ φιλοσοφικά μας συστήματα, οἱ κοσμολογίες μας, οἱ κοσμοθεωρίες μας δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἱστορία τῶν καρδιῶν μας». Καθὼς ἀναπτυσσόμαστε πνευματικά, ἡ διάνοιά μας δὲν μένει πλέον διαχωρισμένη, ἐξορισμένη στὸν ἐγκέφαλο. **Σὲ ἕνα ἐπανασυγκροτημένο πρόσωπο ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά εἶναι ἐνωμένα.**

Ἡ καρδιά καθαρίζεται καὶ ἀφυπνίζεται ἀπὸ τὴν Χάρη καὶ ἀπὸ τὴν σύμφωνη μὲ τὸ Εὐαγγέλιο ζωὴ· γι' αὐτὸν τὸν λόγο ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς συγχρόνους μας γνωρίζουν κάτι πέρα ἀπὸ τὶς βιολογικὲς τῆς λειτουργίες. Μερικὲς φορὲς ἀναγνωρίζουν ἐπίσης τὴν συναισθηματικὴ τῆς πλευρὰ – ἂν καὶ στὴν περίπτωση τῶν συναισθημάτων πολλοὶ θεωροῦν τὴν «καρδιά» ὡς συμβολικὸ ἢ μεταφορικὸ ὄρο. **Ἐκεῖνοι** ποὺ ἀκολουθοῦν ἕναν χριστιανικὸ δρόμο θὰ ἀνακαλύψουν, ὅτι ἡ καρδιά εἶναι ὁ τόπος συνάντησης τοῦ πραγματικοῦ «ἐγώ», τῆς ἀνθρώπινης δηλαδὴ ὑπόστασης, καὶ τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ. **Οἱ** καθαροὶ τῆ καρ-

διά βλέπουν ἐκεῖ τὸν Θεό· ἡ γνώση Του ἀρχίζει ἐκεῖ. **Ἡ** καλλιέργεια τῆς καρδιάς εἶναι ἕνα ἔργο ποὺ δὲν διδάσκεται ἀπὸ κανένα ἀνθρώπινο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα. **Στὴν** ἐποχή μας ἡ διανοητικὴ ἰκανότητα θεωρεῖται ὡς κριτήριον γνώσης. **Ἐπειδὴ** ἀκριβῶς εἴμαστε πνευματικὰ «ἀδρανεῖς» δὲν ἀναγνωρίζουμε μιὰ σκέψη, μέχρις ὅτου λάβει μορφή στὸν ἐγκέφαλό μας. **Στὴν** πραγματικότητα ὅμως, οἱ ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἀποφάσεις λαμβάνονται στὴν καρδιά.

* * *

Παιδί ρωτᾷ τὸν πνευματικὸ Πατέρα του: «**Τί** νὰ κάνω γιὰ τὸ τάδε προσωπικὸ μου πρόβλημα;».

Γέροντας: «**Νομίζω** ὅτι πρέπει νὰ ἀποφασίσῃς γι' αὐτὸ μόνος σου».

Παιδί: «**Μὰ** δὲν μπορῶ».

Γέροντας: «**Ἐπειδὴ** προσπαθεῖς νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφαση ἐδῶ [χέρι στὸ μέτωπο] καὶ ὄχι ἐδῶ [χέρι στὴν καρδιά]».

Προφανῶς αὐτὴ ἦταν μιὰ προσωπικὴ ἀπάντηση. **Τὸ** γεγονὸς, ὅμως, ὅτι δόθηκε σ' ἕνα παιδί εἶναι πολὺ σημαντικό. **Μᾶς** δείχνει ἐπίσης ὅτι στὴν χριστιανικὴ ζωὴ ἡ λήψη ἀποφάσεων μὲ τὴν καρδιά δὲν σημαίνει ὅτι ὀδηγοῦμαστε ἀπὸ τὰ συναισθήματα καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν λογικὴ. **Ὅτε** σημαίνει ὅτι τὰ αἰσθήματα εἶναι ἀνώτερα τῆς σκέψης. **Ὅτε** καὶ ἀρνούμαστε τὴν ἀξία τῆς λογικῆς σκέψης. **Ἀποφασίζω** μὲ τὴν καρδιά σημαίνει ἀνοίγω τὸ κέντρο τῆς ὑπαρξῆς μου στὸν Θεῖο φωτισμὸ καὶ ἀφήνω τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προσευχῆς νὰ χρωματίσει τὴν ἀπόφασή μου.

(*) Ἀδελφῆς Μαγδαληνῆς, Συνομιλίες μὲ παιδιά, Κεφάλαιο 1: Τὸ Θεῖο καὶ ἀνθρώπινο πρόσωπο, σελ. 74 καὶ 76, ἔκδοσις Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου, δευτέρη ἔκδοσις, Ἔσσεξ Ἀγγλίας 2007.
• Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ **Ἐκ τοῦ Γερωντικοῦ**

Θεοφιλῆς μέριμνα γιὰ τὴν Ἀγάπη

«**Εἶπε** ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων·

Οὐδέποτε ἐκοιμήθην ἔχων κατὰ τινος·

οὐδὲ ἀφῆκά τινα κοιμηθῆναι ἔχοντα κατ' ἐμοῦ, κατὰ τὴν δύναμίν μου».

* * *

Ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων εἶπε· **Ποτὲ** δὲν ἐπλάγιασα νὰ κοιμηθῶ, ἔχοντας στὴν καρδιά μου κάτι ἐναντίον κάποιου Ἀδελφοῦ μου. **Ἀλλὰ** καὶ δὲν ἄφησα ποτὲ κανέναν νὰ κοιμηθῆ, ὅσο μοῦ ἦταν τοῦτο δυνατόν, ἔχοντας κάτι ἐναντίον μου.

■ Τὸ Μέγα Βάθος τῆς Ἐλεημοσύνης

**Νὰ ἐλεοῦμε τὸν φτωχό,
ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦμε!...***

Όταν ὁ Ὅσιος Νήφων, Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, ἤθελε νὰ δώσει σὲ φτωχὸ κανένα νόμισμα ἢ τίποτε ἄλλο, ἔλεγε:

- «Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν Σοὶ προσφέρωμεν, Κύριε, κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα».

Καὶ ἔσκυβε πρῶτος τὸ κεφάλι του, προσκυνώντας εὐλαβικὰ τὸν ζητιάνο.

Ἄν τὸν ἐρωτοῦσε κανεὶς, γιατί τὸ ἔκανε αὐτό, ἀποκρινόταν:

- Δὲν φτάνει ποὺ ἔρχεται ὁ Χριστὸς μπροστὰ στὰ πόδια μας νὰ ζητιανέψει; Πρέπει καὶ νὰ μᾶς προσκυνάει καὶ νὰ παρακαλάει καὶ νὰ μᾶς ἰκετεύει μὲ δάκρυα; Ὅχι δά!... Ἀντίθετα, ἐμεῖς ὀφείλομε ὄχι μόνο τὴν ἐντολὴ τῆς ἐλεημοσύνης νὰ τηροῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ παρηγοροῦμε καὶ νὰ ὑπηρετοῦμε καὶ σεβασμὸ νὰ δείχνουμε στὸν φτωχὸ συνάνθρωπό μας. Μακάριος εἶναι ὁποῖος φροντίζει γιὰ τὰ πλάσματα τοῦ Χριστοῦ!

Ἔτσι λοιπὸν, μέσα στὴν βαθεῖα ταπείνωση, κυλοῦσε ἡ ζωὴ τοῦ Ὁσίου...

(*) Ἐνας Ἀσκητῆς Ἐπίσκοπος - Ἅγιος Νήφων Ἐπίσκοπος Κωνσταντιανῆς, σελ. 53-54, ἔκδοση 1η ἀναθεωρημένη καὶ βελτιωμένη, Ἰερὰ Μονὴ Παρακλήτου, Ὠρωπὸς Ἀττικῆς 1998. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἀπὸ τίς διδασχὰς τοῦ π. Εὐμενίου Σαριδάκη

**Ὁ Ταπεινὸς καὶ ὁ ὑπερήφανος
Ἡ Ταπείνωσις καὶ ἡ ὑπερηφάνεια***

● Ὁ ταπεινὸς ἀσχολεῖται μὲ τὸν ἑαυτό του. Ὁ ὑπερήφανος ἀσχολεῖται μὲ τοὺς ἄλλους.

● Ὁ ταπεινὸς γνωρίζει τὸν ἑαυτό του. Ὁ ὑπερήφανος δὲν γνωρίζει τὸν ἑαυτό του.

● Ὁ ταπεινὸς δέχεται μὲ ὑπομονὴ ὅ,τι δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξει καὶ περιμένει. Ὁ ὑπερήφανος θέλει νὰ γίνονται ὅλα ὅπως τὰ θέλει καὶ ὅταν τὰ θέλει.

● Ὁ ταπεινὸς ἀναπαύεται καὶ ἀναπαύει. Ὁ ὑπερήφανος ἀναστατώνεται καὶ ἀναστατώνει.

● Ὁ ταπεινὸς παίρνει ὅλα τὰ σφάλματα πάνω του. Ὁ ὑπερήφανος τὰ μεταβιβάζει στοὺς ἄλλους.

● Ὁ ταπεινὸς δοξάζει καὶ εὐγνωμονεῖ τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα! Ὁ ὑπερήφανος δὲν εἶναι ποτὲ εὐχαριστημένος καὶ ὅλα τὸν ἐνοχλοῦν...

● Ὁ ταπεινὸς θὰ ὑψωθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ ὑπερήφανος θὰ ταπεινωθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό.

● Ἄν ἀγαπήσεις τὴν ταπεινοφροσύνη, θὰ γίνεις μερίδα τοῦ Χριστοῦ. Ἄν ἀγαπήσεις τὴν ὑπερηφάνεια, θὰ γίνεις μερίδα τῶν δαιμόνων.

● Ἡ ταπείνωση κάνει τὸν ἄνθρωπο θεό. Ἡ ὑπερηφάνεια ἔκανε τοὺς Ἀγγέλους δαίμονες.

● Ἡ ταπείνωση θὰ σοῦ ἀνοίξει τίς πόρτες τοῦ Οὐρανοῦ, ἐνῶ ἡ ὑπερηφάνεια θὰ τίς κλείσει.

(*) http://agios-dimitrios.blogspot.com/2019/07/blog-post_96.html • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

**Ὁ Ἄγγελος τῆς Τετάρτης
καὶ ὁ Ἄγγελος τῆς Παρασκευῆς***

Ποτὲ μὴν χαλάσης τὴν Νηστεία τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς. Αὐτὴ ἡ Νηστεία ὀρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι καλῶς ἐρμηνευμένη. Ἄν ποτὲ στὴν ζωὴ σου ἔχης χαλάσει τὴν Νηστεία, προσευχήσου στὸν Θεὸ νὰ σὲ συγχωρήσῃ καὶ μὴν ξαναμαρτήσης. Οἱ Ἅγιοι καὶ εὐλαβεῖς ἄνθρωποι δὲν θεωροῦσαν ὅτι ἐξαιροῦνται ἀπὸ τὴν Νηστεία αὐτὴ, ἀκόμη κι ὅταν ἐταξίδευαν καὶ πολὺ ὀλιγώτερο ἀκόμη καὶ σὲ ἀσθένεια.

● Ὁ Ἅγιος Παχώμιος συνάντησε κάποιους ἄνθρώπους νὰ μεταφέρουν ἕναν νεκρὸ καὶ εἶδε δύο Ἀγγέλους στὴν νεκρώσιμη πομπή. Προσευχήθηκε στὸν Θεὸ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον τῆς παρουσίας τῶν Ἀγγέλων στὴν κηδεῖα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Τί καλὸ ἔκαμε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὥστε Ἅγιοι Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ νὰ τὸν συνοδεύουν στὴν πομπή πρὸς τὸν τάφο; Κατὰ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, οἱ Ἄγγελοι πλησίασαν τὸν Παχώμιο καὶ τοῦ ἐξήγησαν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους εἶναι ὁ Ἄγγελος τῆς Τετάρτης καὶ ὁ ἄλλος εἶναι ὁ Ἄγγελος τῆς Παρασκευῆς. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πάντοτε, μέχρι τὸν θάνατό του, νήστευε τίς Τετάρτες καὶ τίς Παρασκευές, ἐμεῖς τώρα συνοδεύουμε τιμητικὰ τὸ σῶμά του. Ὅπως αὐτὸς μέχρι τὸν θάνατό του τηροῦσε τὴν νηστεία, ἔτσι κι ἐμεῖς τὸν δοξάζουμε!».

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 314/Μαῖος - Ἰούνιος 2003, σελ. 245. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Ένα Μυστικό του Ούρανού

Η πρώτη θέση στον Ουρανό είναι για αυτούς που θυσιάζουν την ζωή τους για τον πλησίον*

Αυτό το συγκλονιστικό γεγονός έκτυλιχθηκε στα νερά του Σαρωνικού στα τέλη του 20ού αιώνα. Το άφηγήθηκε μια από τις πιο έκλεκτες μαθήτριες του Γέροντα Πορφυρίου, η οποία επρόκειτο να γίνει Μοναχή.

• Σε ένα από τα παραθαλάσσια προάστεια της Άττικής, θα γίνονταν κολυμβητικοί αγώνες γυναικών. Θα έπαιρνε μέρος και μία εξαιρετική κοπέλα, η Άννα, η οποία ήταν πρωταθλήτρια στην κολύμβηση, συγγενής και φίλη της μαθήτριας του Γέροντα. Στους αγώνες θα συμμετείχε επίσης και μία άλλη φίλη της Άννας, η οποία είχε και εκείνη μεγάλη επίδοση σε αυτό το άθλημα.

Πρέπει να τονιστεί, ότι η Άννα, εκτός από την εξαιρετική της επίδοση στην κολύμβηση, είχε μια πολύ καλλιεργημένη ψυχή. Ήταν θεοσεβής, εύγενής, γενναιοψυχη. Όλοι την αγαπούσαν!

Την ημέρα των αγώνων πλήθος κόσμου είχε συγκεντρωθεί στο καθορισμένο μέρος. Μεταξύ αυτών και οι γονείς των δύο κοριτσιών.

Όταν οι αγώνες ξεκίνησαν και οι αθλήτριες ξανοίχτηκαν βαθιά στην θάλασσα, προπορευόταν αισθητά η Άννα. Από πίσω της κολυμπούσε η φίλη της. Ξαφνικά, η Άννα με την άκρη του ματιού της βλέπει την κοπέλα να χάνεται μέσα στα νερά, είχε πάθει κράμπα! Άμέσως, με την φιλαλληλία που την διέκρινε, έγκαταλείπει τον αγώνα και κατευθύνεται προς το μέρος της. Δυστυχώς όμως οι παρατηρητές του αγώνα δεν αντιλήφθηκαν άμέσως το συμβάν. Όταν πλησίασε η Άννα, η φίλη της είχε χάσει πλέον τις δυνάμεις της. Στην προσπάθειά της μάλιστα να σωθεί, την έπιασε από το λαιμό και βυθίστηκαν και οι δύο. Όταν τελικά πήραν είδηση από την ακτή και έσπευσαν κοντά τους, τις βρήκαν και τις δύο νεκρές!

Εύκολο είναι να φανταστεί κανείς, τον

θρήνο που έγινε από τους γονείς, αλλά και από όλον τον κόσμο, ειδικά για την Άννα, την ήρωίδα αυτή της αγάπης.

Πρώτευε στην κολύμβηση, πρώτευσε και στο μεγαλειώδες άθλημα της αυτοθυσίας, για την σωτηρία του πλησίον! Εφάρμοσε τα θεϊκά λόγια του Κυρίου...

Η Ακαδημία Αθηνών βράβευσε την ήρωϊκή πράξη της Άννας, δίνοντας το βραβείο στη μητέρα της. Εκείνη όμως κλονίστηκε! Ήταν άπαρηγόρητη και κινδύνευε η ψυχή της. Τότε επενέβη αποφασιστικά η πνευματική θυγατέρα του Γέροντα Πορφυρίου. Την παρηγόρησε, την στερέωσε στην Πίστη και με την θερμή προσευχή της στον Θεό η πονεμένη γυναίκα ειρήνευσε, φωτίστηκε και έφθασε στο σημείο να δοξάζει τον Θεό, για την ήρωίδα και μάρτυρα κόρη που της χάρισε.

Η Άννα, η αγία αυτή ψυχή, βλέποντας, με τον τρόπο που μόνο ο Θεός γνωρίζει, την βοήθεια που πρόσφερε στην μητέρα της ή φίλη της και μαθήτρια αυτή του Γέροντα, θέλησε να την ευχαριστήσει. Και, το θαυμαστό έγινε!

* * *

«Ήταν μεσημέρι», άφηγήθηκε η μαθήτρια του Γέροντα Πορφυρίου, «δέν κοιμόμουν, ήμουν σε τελείως φυσική κατάσταση, όποτε ξαφνικά ανοίγει η πόρτα του δωματίου μου και μπαίνει όλόφωτη, θεϊκά όμορφη, με ένα γλυκύτατο χαμόγελο ή Άννα! Στην αρχή τaráχηκα, άμέσως όμως, θεία χαρά και αγαλλίαση με πλημμύρισε. Έμεινα άφωνη να την κοιτάζω. Τότε άκούστηκε ή φωνή της ήρηνική και γλυκιά.

Μού είπε:

- Πήρα άδεια από τον Κύριο να έρθω, να σε ευχαριστήσω που βοήθησες την μητέρα μου. Σε παρακαλώ να της πείς, πώς εγώ θα μπορούσα να σωθώ. Γνώριζα τον τρόπο να απελευθερωθώ από τα χέρια της φίλης μου, αλλά δεν θα είχα τη δύναμη να βγώ μόνο εγώ στην ακτή και ν' αντικρίσω τη μητέρα της (!). Επίσης, πές της, πώς δεν ύποφερα με. Σε εκείνες τις δύσκολες στιγμές μας παρουσιάστηκε ο Κύριός μας, ο Χριστός μας. Χαμογελώντας θεϊκά, μās είπε: “Εάν θέλε-

■ Τελωνικὸν ἦθος

Ἡ χαρισματικὴ προσευχή* μιᾶς ἀπλοϊκῆς γυναίκας τοῦ λαοῦ

Μὲ ἔμαθε νὰ προσεύχομαι κατανυκτικὰ καὶ μὲ δάκρυα μιᾶ ἀπλῆ γυναικούλα ποὺ κατοικοῦσε στὸ Πέραμα Πειραιῶς καὶ τὴν ἀποκαλοῦσαν περιφρονητικὰ ὄχι μὲ τ' ὄνομά της, ἀλλὰ «ἡ αὐγουλοῦ», γιατί πουλοῦσε φρέσκα αὐγά, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσει «τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον».

Ὡς περιοδεύων, πέρασα μιὰ μέρα ἀπ' τὸ φτωχικὸ της σπίτι, γιὰ νὰ εἰσπράξω μιὰ συνδρομὴ γιὰ τὸ περιοδικὸ «Ζωή».

Ἡ ἴδια ἀπουσίαζε καὶ βρισκόταν ἐκεῖ τὸ παιδί της, ποὺ διήρχετο τὴν ἐφηβεία.

Ἐκαίγε τὸ καντήλι στὸ εἰκονοστάσι, κι ἔκανα στὸ παιδί τὴν πρόταση ἂν ἤθελε μέχρι νὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα του νὰ προσευχηθοῦμε λιγάκι.

Κάπως ἀδιάφορο, κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι καὶ εἶπε: «**Ἄ**ς προσευχηθοῦμε».

Ὅταν τελειώσαμε τὴν προσευχή, μοῦ λέει κάπως χαριτολογώντας: «**Ἄ**, ἐσὺ δὲν ξέρεις νὰ προσευχηθεῖς!».

Ἐγὼ κατεπλάγην ἀπ' τὴν τολμηρὴ αὐτὴ παρατήρησι, καὶ τὸν ρώτησα νὰ μοῦ ἐξηγήσει πῶς, κατὰ τὴν γνώμη του, πρέπει νὰ προσεύχεται ἓνας Ὁρθόδοξος Χριστιανός.

Ἐγὼ, κύριε, δὲν ξέρω Θεολογία, ἀλλὰ βλέπω τὸ παράδειγμα τῆς μητέρας μου, ποῦ, ὅταν προσεύχεται, κραυγάζει συνεχῶς «Κύριε, Ἐλέησον», πέφτει συνεχῶς σὲ μετάνοιες, κτυπάει τὸ στήθος της καὶ τρέχουν ποτάμι τὰ δάκρυά της!».

Μετὰ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀφήγησι, μεγάλωσε ἡ ἐπιθυμία μου νὰ γνωρίσω αὐτὴ τὴν ὑπέροχη γυναῖκα καὶ νὰ διδαχθῶ κάτι ἀπ' τὴν χαρισματικὴ προσευχή της. **Π**ᾶντὸ μιὰ ἄλλη μέρα πέρασα νὰ τὴν συναντήσω καὶ βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ συγκλονιστικὴ σκηνὴ προσευχομένου ἀνθρώπου.

Ὁ ἄνδρας της, ἔμαθα, ἦταν ἓνας μέθυσος κι ἀχαῖρευτος, ποὺ τῆς ἔπαιρνε ὅ,τι οἰκονομοῦσε ἀπ' αὐτὰ καὶ μπεκρόπινε.

Ἐκείνη τὴ μέρα κατὰ τὴν ὁποία πῆγα, ἀπ' τὸ μεθύσι του τὴν εἶχε ξυλοκοπήσει, τῆς εἶχε πάρει τὰ χρήματα καὶ τῆς εἶχε πετάξει τὴν Καινὴ Διαθήκη μέσα στὸ πηγάδι!

Ἐγὼ τὴν βρῆκα γονατιστὴ στὸ πηγάδι νὰ προσεύχεται καὶ νὰ λέει:

Χριστέ μου καὶ Παναγία μου Μεγαλόχαρη, τὸ βιβλίο μὲ τὰ ἱερὰ γράμματα, τὸ ὁποῖο ἔριξε ὁ ἄνδρας μου στὸ πηγάδι, δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀσέβεια, ἀλλὰ ἦταν μεθυσμένος. **Κ**άνε, Παναγία μου, τὰ ἱερὰ αὐτὰ γράμματα, ποῦ θὰ λιώσουν καὶ θὰ γίνουν ἓνα μὲ τὸ νερό, νὰ τὰ πιῇ ὁ ἄνδρας μου, νὰ μετανοήσῃ, νὰ ἐξομολογηθῇ καὶ νὰ σωθῇ, νὰ μὴν πάῃ στὴν κόλαση, Χριστουλάκη μου, γιατί ὁ κόσμος μὲ ἔχει γιὰ καλὴ, ἐνῶ ἐγὼ ἢ τρισάθλια ἔχω πολλὰ ἀθεράπευτα πάθη καὶ ἁμαρτίες».

Ἀληθινὰ χαρισματικὴ προσευχὴ μιᾶς ἀπλοϊκῆς, ἀλλὰ φωτισμένης γυναίκας τοῦ λαοῦ.

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος Καλαμάτας», ἀριθμ. 536 / Φεβρουάριος 2019, σελ. 42-43. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

τε, ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω πίσω, στὴν ἐπίγεια ζωή. **Τί** θέλετε, νὰ γυρίσετε πίσω ἢ νὰ ἔρθετε μαζί Μου;». **Κ**αὶ ἐμεῖς διαλέξαμε νὰ πάμε μαζί Του! **Κ**ανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τὴν Θεϊκὴ Του ὁμορφιὰ καὶ ἀγάπη καὶ νὰ προτιμήσῃ κάτι ἄλλο, ἀδελφή μου.

• **Μ**ετὰ πρόσθεσε μὲ περισσότερὴ ἀκόμη ἀγάπη:

- **Γ**ιὰ τὸ καλὸ ποῦ μοῦ ἔκανες, θὰ σοῦ πῶ καὶ ἐγὼ ἓνα **Μυστικὸ τοῦ Οὐρανοῦ**.

Ἐρχονται πολλοὶ ἄνθρωποι πάνω καλοὶ καὶ ἐνάρετοι. **Ἀ**ρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Μοναχοί, οἰκογενειάρχες καὶ πιστεύουν, ὅτι θὰ πά-

ρουν τὴν πρώτη θέση στὸν Οὐρανό. **Ἡ** πρώτη θέση ὅμως ἀνήκει σὲ αὐτοὺς, ποῦ **θυσιάζουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τοὺς ἄλλους! Σ**ὲ αὐτοὺς ποῦ **μιμοῦνται τὸν Χριστὸ στὴν θυσία!**

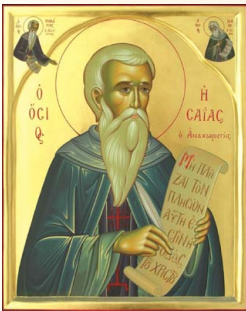
Ἀὐτὰ εἶπε καὶ ἔγινε ἄφαντη, ἀφήνοντάς μου μιὰ ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ συγκίνηση...».

Ἡ πρώτη θέση στὸν Οὐρανὸ εἶναι γι' αὐτοὺς ποῦ θυσιάζουν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸν πλησίον!...

(*) Μηνύματα ἀπὸ τὸν Οὐρανό, ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Βαρνάκοβας, Δωρίδα 2005, σελ. 59-61. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Φοβερό Αμάρτημα ή Κατάκριση

«Πικριαν ἔσπειρας..., δρέπου τὸ δρᾶγμα ἔτη τρία»*

Ο **Αββᾶς Ἡσαΐας** ὁ Θηβαῖος διηγήθηκε, ὅτι ἐνῶ καθόμουν στὴν ἐσωτέρα ἔρημο, πρὶν ἀπὸ 23 χρόνια, ἦλθε σ' ἐμένα κάποιος Ἀδελφός. Ἀφοῦ ἔπλυνα τὰ πόδια του, ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει καὶ νὰ λέει: «**Αβ-**

βᾶ, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ κατοικήσω σ' αὐτὴν τὴν ἔρημο». **Καὶ** λέω σ' αὐτόν: «**Ἐὰν** μπορεῖς νὰ ὑπομείνεις, θὰ προκόψεις». **Καὶ** αὐτὰ τὰ ἔλεγα μὲ τὴν γλῶσσά μου, ὅμως στὴν καρδιά μου τὸν κατέκρινα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησή του, σηκώθηκα νὰ προσευχηθῶ καὶ ἔπεσα σὲ ἔκσταση. **Τότε**, βλέπω ἄνδρα φοβερό στὴν μορφή, ὀλόλαμπρο στὴν ὄψη, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε πύρινη ρομφαία καὶ μὲ ρώτησε:

«**Πές** μου, **Γέροντα**, ποιός δημιούργησε τὸν οὐρανὸ καὶ στερέωσε τὴν γῆ;».

Καὶ τοῦ εἶπα: «**Ὁ Θεός**».

Καὶ πάλι μὲ ρώτησε:

«**Ποιός** μέτρησε μὲ τὴν σπιθαμὴ Του τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ τὴν παλάμη Του τὴν γῆ; (Ἡσ. μ' 12). **Ποιός** ἔστησε τὰ βουνὰ καὶ τὰ δασωμένα φαράγγια μὲ μέτρα καὶ σταθμά; (αὐτόθι).

Ποιός ἄπλωσε ψηλὰ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸν στερέωσε χωρὶς δεσμά; **Ποιός** διεχώρησε καὶ περιώρισε τὴν θάλασσα καὶ χαλιναγώγησε τὴν ἄβυσσο; **Ποιός** ἄπλωσε ἀπὸ ψηλὰ τὰ σύννεφα καὶ διέταξε νὰ βαστάζουν τὸ νερό; **Ποιός** δημιούργησε τὸν ἥλιο καὶ ἔκανε νὰ σταθεῖ τὸ φεγγάρι καὶ ἔδωσε λάμψη στὰ ἀστέρια; **Ποιός** ἔκανε λευκὸ τὸ χιόνι καὶ τὸν κρύσταλλο; **Ποιός** ἀδειάζει τὴν θάλασσα φέρνοντας σύννεφα καὶ συγκρατεῖ τὰ νερὰ καὶ δαμάζει τὶς καταγίδες σὲ κάθε γωνιὰ τῆς γῆς; **Ποιός** συνέλεξε τοὺς ἀνέμους καὶ τοὺς ἔκλεισε σὲ ἄσειστη κατοικία; **Ποιός** εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐξετάζει τὶς καρδιές καὶ ἐρευνᾷ τοὺς νεφρούς; **Καὶ** ποιός εἰσέρχεται στοὺς λογισμοὺς καὶ διακρίνει τοὺς γογγυσμοὺς, βλέπει τὶς ἄβυσσους καὶ παρατηρεῖ ὅσα βρίσκονται στὸ σκοτάδι;».

Καὶ τοῦ ἀπάντησα: «**Μόνον** ὁ Θεός».

Καὶ μοῦ εἶπε: «**Γνωρίζεις** ὅτι ὁ Θεός εἶναι δίκαιος κριτής, ὁ ὁποῖος ἀποδίδει στὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα του;» (Ρωμ. β' 7).

Καὶ ἐγὼ τοῦ ἀπάντησα: «**Ναί**, πράγματι γνωρίζω».

Καὶ μοῦ εἶπε: «**Ἄν** λοιπὸν τὰ ξέρεις αὐτά, πῶς κατέκρινες στὴν καρδιά σου τὸν ἀδελφὸ ποὺ σὲ ἐπισκέφτηκε;».

Καὶ τοῦ λέω: «**Ἀμάρτησα** στὸν οὐρανὸ καὶ μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ μπροστὰ σου!... **Καὶ** νά, βάζω ἐγγυήτρια τὴν Ἁγία καὶ Πανύμνητη Θεοτόκο πῶς ποτὲ πιά δὲν θὰ πέσω σὲ τέτοιο παράπτωμα».

Καὶ μοῦ εἶπε: «**Πικρία** στὴν καρδιά σου ἔσπειρες, ἀπόλαυσε τὸν καρπὸ γιὰ τρία χρόνια».

Καὶ τὸν εἶδα νὰ πηγαίνει στὴν πηγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔπινα καὶ κτύπησε τὸ νερὸ μὲ τὴν πύρινη ρομφαία του.

Καὶ ἦλθα στὸν ἑαυτό μου καὶ ἀφοῦ ἔκλαψα πικρά, πῆγα στὴν πηγὴ. **Καὶ** ἀφοῦ γεύθηκα τὸ νερό, τὸ βρῆκα πικρό. **Καὶ** κάθε φορὰ ποὺ ἔπινα ἀπὸ αὐτό, θυμόμουν τὸν λόγο τοῦ Ἀγγέλου καὶ ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου:

«**Ἡσαΐα**, πικριαν ἔσπειρες, ἀπόλαυσε τὸν καρπὸ».

Καὶ ἔκανα τρία χρόνια πενθώντας καὶ ὀδυρόμενος. **Καὶ** μετὰ τὸ τέλος τῶν τριῶν ἐτῶν ἔγινε γλυκὸ τὸ νερὸ καὶ κατάλαβα ὅτι ὁ Κύριος μοῦ ἔδειξε τὸ Ἔλεός Του.

Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς λέω, ὅτι δὲν ὑπάρχει χειρότερο ἀπὸ τὸ νὰ καταλαλήσεις καὶ νὰ κρίνεις τὸν πλησίον, διότι ὅσοι πορνεύουν καὶ μοιχεύουν ἔχουν ἐπίγνωση ὅτι ἁμαρτάνουν καὶ συχνὰ ἔρχονται σὲ μετάνοια, ἐνῶ ὅσοι κατακρίνουν δύσκολα ἔρχονται σὲ αὐτογνωσία...

(*) Αββᾶ Ἡσαΐου, Λόγοι ΚΘ', σελ. 17-18, Βόλος 1962.
• Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Ὁμολογία τοῦ πονηροῦ πνεύματος

Μέγα τὸ Μυστήριο* τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως

Ὁ μακαριστὸς Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Γαβριήλ, διηγείται τὸ ἐπόμενο ἀληθινὸ γεγονός:

«Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1913, ὁ ἐπιτελάρχης τοῦ Ἐθνικοῦ μας στρατοῦ Βίκτωρ Δούσμανης μᾶς ἔστειλε συνοδεία δύο στρατιωτῶν ἕναν ἀνηψιὸ του ψυχοπαθῆ καὶ δαιμονισμένο, μὲ μία ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Μονή μας, στὴν ὁποία ἔλεγε:

“Ἐδῶ, πατέρες, εἰς τὴν πατρίδα μου, τὴν Κέρκυρα, ἔχουμεν τὸ καλύτερον ψυχιατρεῖο τῆς Ἑλλάδος. Ἐκεῖ ἔμεινε ὁ ἀνηψιός μου αὐτὸς ὁ Γιάννης, ἀλλὰ δὲν εἶδαμε καμμία βελτίωσι. Μᾶς εἶπαν δὲ οἱ γιατροὶ ὅτι ἐξήντησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης. Γι’ αὐτὸ καὶ ἀποφασίσαμε νὰ τὸν στείλουμε σὲ σᾶς ἐκεῖ στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ τὸν δεχθῆτε καὶ νὰ τοῦ κάνετε ὅ,τι εἶναι δυνατὸν πνευματικῶς καὶ ὁ Θεὸς ἴσως τὸν λυπηθῆ καὶ αὐτὸν καὶ ἐμᾶς καὶ τὸν κάνη καλά”.

Ἡ Μονή μας τὸν δέχθηκε καὶ οἱ στρατιῶτες τὸν ἔφεραν ἐλαφρὰ δεμένο, μᾶς εἶπαν νὰ τὸν προσέχουμε, μᾶς τὸν παρέδωσαν καὶ ἔφυγαν.

Τὸν κλείσαμε, βέβαια, σὲ ἕνα δωμάτιο. Ἐκεῖ μετέβαιναν οἱ ἱερεῖς τῆς Μονῆς κάθε μέρα, πρωτὶ καὶ ἀπόγευμα, καὶ τοῦ διάβαζαν εὐχὰς καὶ ἐξορκισμούς, χωρὶς νὰ συναντοῦν ἀντίδρασι ἀπὸ μέρους τοῦ δαιμονισμένου.

Ὅταν ὅμως εἶχε κρίσεις, φώναζε, βλασφημοῦσε καὶ ἔσπαγε τὰ δεσμά.

Ὁ ἀρχοντάρης Μοναχός, πού τοῦ πήγαινε τὸ φαγητό, ἄκουγε κάθε φορά ἀπὸ τὸν δαιμονισμένο στηλιτευτικὸς λόγους γιὰ τὴν προηγούμενη κοσμικὴ του ζωὴ.

Μιὰ μέρα πῆγα κι ἐγὼ μαζί του, διηγεῖται ὁ μακαριστὸς πατὴρ Γαβριήλ, καὶ μόλις μᾶς εἶδε, ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ λέγη ἐπὶ λέξει:

“Ὅριστε μοῦτρα γιὰ μεγαλόσχημος καλόγηρος! Δὲν θυμᾶσαι, βρέ, τί ἔκανες ἐκεῖ, στὰ παγκάκια τοῦ Ζαππεῖου; Στὰ ξενοδοχεῖα;”.
Κι ἄλλα χειρότερα.

Ὅταν φύγαμε, μοῦ λέει ὁ ἀδελφός:
- Δὲν ξαναπάω! Νὰ βάλετε ἄλλον διακονητή. Κάθε φορά πού μὲ βλέπει, μὲ ρεζιλεύει.

Τὸν ἐρώτησα:
- Ἐχουν ἀλήθεια αὐτὰ πού λέγει ἢ φωνάζει αὐτὸς μὲ τὴν συνεργασία τοῦ δαίμονος;

Μοῦ ἀπαντᾷ μετὰ λύπης:
- Δυστυχῶς, εἶναι ὅπως τὰ λέγει.

Τότε τὸν ἐρωτῶ:
- Δὲν τὰ ἐξομολογήθηκες;
- Δὲν τὰ ἐξομολογήθηκα. Ἀπάντησε στενάζοντας. Ντρέπομαι! Τότε ἀμέσως τοῦ λέγω:

- Σήκω νὰ πᾶς στὸν παπα-Νεόφυτο, στὴν Νέα Σκίτη, καὶ νὰ ἐξομολογηθῆς ἀμέσως καταλεπτῶς ἕνα πρὸς ἕνα ὅ,τι δὲν ἔχεις μέχρι τώρα ἐξομολογηθῆ, γιὰ νὰ φύγῃ τὸ βάρος ἀπὸ πάνω σου, γιὰ νὰ μὴν μπορῆ ὁ δαίμονας νὰ σὲ στηλιτεύῃ.

Μὲ ἄκουσε, πῆγε, ἐξομολογήθηκε, καθάριστηκε, γύρισε λάμποντας ὁλόκληρος. Καὶ ἀμέσως μετὰ μὲ πῆρε καὶ πήγαμε μαζί στὸν δαιμονισμένο.

Μόλις μᾶς εἶδε, τοῦ λέγει:
- Ἄσα, τώρα θὰ ἀρχίσω πάλι μὲ τὸ διάβασμα τοῦ καταστίχου καὶ θὰ σοῦ τὰ ψάλω ὅπως πρέπει.

Ἔστερα ἀπὸ λίγο ὅμως ἀγριεμένος ἄρχισε νὰ φωνάζει:

- Δὲν βλέπω τίποτα! Ποιὸς τὰ ἔσβησε; Ποιὸς σὲ συμβούλευσε; Τί νὰ σὲ κάνω τώρα; Δὲν βλέπω τίποτα μέσα στὸ κατάστίχό σου!

Ἐμείναμε ἀφωνοί, ἐκπληκτοὶ καὶ μετὰ δακρῶν ἐδοξάσαμε τὸν Πανάγαθο Θεό, τὸν οικονομοῦντα τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως καὶ ἡ ψυχὴ μας πλημμύρισε ἀπὸ χαρὰ πνευματικὴ καὶ οὐράνια».

(*) Ἀρχιμ. Γαβριήλ Καθηγουμένου Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους, Ὁδηγὸς Πνευματικοῦ καὶ Ἐξομολογουμένου, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Τύπος», Ἀθήναι 1997, σελ. 25. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Συντροφιά με τοὺς Στάρετς τῆς Ὀπτινα

Μελέτη Ἱερῶν Κειμένων

Κανένα ὄφελος δὲ θὰ ἀποφέρουν τὰ βιβλία, ἂν ἀπλῶς τὰ διαβάζουμε καὶ δὲν προοδεύουμε στὸ (πνευματικὸ) ἔργο μας.

Ἡ κατανόηση τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἐξαρτᾶται

ἀπὸ τὸν βαθμὸ καθαρότητος τῆς καρδιᾶς μας καὶ ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη μας. Αὐτὸ τὸ βάθος εἶναι δυσθεώρητο καὶ ἄπειρο.

(Στάρετς Μακαρίου)

■ Η αξία της Αγνότητας

Η Θεοτόκος εμφανίζεται* και βραβεύει

Πριν από δεκαπέντε χρόνια, ένας νέος, είκοσι ετών περίπου, μετέβη με τους γονείς και τις αδελφές του να προσκυνήσουν στην Τήνο την θαυματοργό Εικόνα της Παναγίας.

Ήταν Αύγουστος και ο κόσμος πολύς. Αλγεινή έντύπωση ή προκλητική εμφάνισις μερικών ξένων τουριστριών.

Σ' έναν περίπατο που έκανε μόνος, τον έπλησασαν δύο τουρίστριες και έντελως άπροσδόκητα τον αγκάλιασαν με ταυτόχρονες χυδαίες χειρονομίες. Ο νέος αντέδρασε άμέσως, τις έσπρωξε βιαίως από πάνω του κι' έφυγε τρέχοντας και μονολογώντας: «**Παναγία μου, έγω ήλθα εδώ για να Σε προσκυνήσω και όχι για να άμαρτήσω! Παναγία μου, μέχρι σήμερα παρέμεινα άγνός και άμόλυντος και έτσι να με κρατήσης μέχρι τον Γάμο μου...**».

Για τον βραδινό ύπνο είχαν ένοικιάσει ένα

σπίτι με τρία δωμάτια. Στο δικό του δωμάτιο ήταν μόνος. Στη βραδινή κατά μόνος προσευχή του, μετά το Απόδειπνο, άρχισε τους Χαιρετισμούς. Δέν πρόλαβε να τελειώσει την πρώτη Στάσι και ξαφνικά εμφανίσθηκε μπροστά του **ολόσωμη και ολόλαμπρη ή Παναγία, περιβαλλομένη από υπερέκτασιο Φώς!**

Γεμάτος έκστασι και θάμβος ό νέος βρέθηκε γονατιστός να άπολαμβάνη την παραδοξότατη και υπερουράνια αυτή θέα της θείας παρουσίας... Και τότε ή Βασίλισσα των Ουρανών, ή Υπεραγία Θεοτόκος, ή Πάναγνος Παναγία, **του χάρισε με άπειρη γλυκύτητα ένα πανέμορφο μειδίαμα και έξαφανίστηκε...** και μαζί Της και ή υπέρλαμπρη φωτοχυσία!

Ο νέος έκστατικός και έκθαμβος παρέμεινε γονατιστός μέχρι το πρωί, άπολαμβάνοντας πανευφρόσυνα ό,τι έβίωσε από την άπρόσμενη θεϊκή Της παρουσία και το γλυκύτατο χαμόγελο, που δέν ξέχασε ποτέ.

• **Ίδου πώς επιβραβεύθηκε ή αυθόρμητη αντίδρασις του νέου για τη διατήρησι της αγνότητας και καθαρότητός του!** Αντίδρασις που μοιάζει με εκείνη του παγκάλου Ίωσήφ.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Πνευματικές Διαδρομές στους Μακαρισμούς, σελ. 88, Πειραιάς 2009. • Επιμέλ. ήμετ.

■ Η Εύχή του Ίησού

Δώρο υπερφυσικό* της Θεοτόκου

Έκείνο που ένδιέφερε περισσότερο τον Όσιο Γρηγόριο τον Σιναίτη, ήταν ή καλλιέργεια της προσευχής. Έρώτησε λοιπόν τον Όσιο Μάξιμο τον Καυσοκαλύβη:

- Έξασκείς, τίμει πάτερ, την **νοερά προσευχή;**

Έκείνος χαμογέλασε και άπάντησε:

- Δέν θα σου κρύψω το θαύμα της Ύπεραγίας Θεοτόκου, που έκανε σ' έμένα τον άνάξιο. Έγώ από την νεανική μου ήλικία είχα πολλή εύλάβεια σ' Αυτήν και με δάκρυα Τήν παρακαλούσα να μου δωρίσει την χάρη της νοεράς προσευχής.

Μια μέρα λοιπόν, πήγα στον Ναό Της και, καθώς είχα συνήθεια, την παρακάλεσα πάλι με ιδιαίτερη καρδιακή θέρη.

Κι ένω με άπειρο πόθο άσπαζόμουν την αγία Εικόνα Της, ένιωσα ξαφνικά στο στήθος μια φλόγα που δέν μ' έκαιγε, αλλά με δροσίζε και με γλύκαινε και προξενούσε στην ψυχή μου βαθειά κατάνυξη. Από την καρδιά μου άρχισε ν' αναβλύζει ή εύχή: **«Κύριε Ίησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, έλέησόν με».** Παράλληλα ό νούς γλυκαινόταν με την ένθύμηση του Κυρίου και της Παναγίας Μητέρας Του. **Άπό τότε δέν έλειψε ή προσευχη από μέσα μου...**

(*) Όσιος Μάξιμος ό Καυσοκαλύβης, σελ. 44, έκδοσις Ίεράς Μονής Παρακλήτου, Ώρωπος Άττικής 1994. • Επιμέλ. ήμετ.

• Ταχυδρομική Διεύθυνσις: Ίερά Μονή Αγίων Αγγέλων, 145 02 Άγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ελλάδα - GR
 • Ηλεκτρονική Διεύθυνσις (e-mail): mhangels@hsir.org • Αριθμός τηλεφωνικής κλήσεως: (+30) 22950 22582
 • Τηλεαντίγραφα (FAX): (+30) 22950 22582 • Εκδίδεται σε διάφορες γλώσσες: βλ. www.imoph.org/Publications_el/OikodomiParamythia.html • Διανέμεται και αποστέλλεται δωρεάν • Με την εύλογία και έπιστασία του πνευματικού Πατρός μας του Σεβασμ. † Μητροπολίτου Ώρωπου και Φυλής κ. Κυπριανού, της Έκκλησίας των Γνησίων Ώρθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος.